

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 3. maj 1978 om prioriteringen i sundhedsvæsenet.

(Redegørelse nr. VI).

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Indhold

- I. Indledning
- II. Den sundhedsfremmende og sygdomsforebyggende indsats
- III. Højt specialiseret kontra mindre specialiseret indsats i sundhedsvæsenet samt effektivisering af ressourceudnyttelsen
- IV. Sundhedsvæsenets informationsbehov
- V. Den politisk/administrative organisation og kompetence
- VI. Økonomiske og administrative konsekvenser
- VII. Afslutning

1. Indledning.

Den 1. juni 1977 fremsatte jeg prioriteringsudvalgets dengang netop offentliggjorte betænkning (Betænkning nr. 809: Prioritering i sundhedsvæsenet) til folketinget, idet jeg samtidig tilkendegav, at det var regeringens agt i folketings-samlingen 1977-78 - altså indværende samling - at afgive en skriftlig redegørelse til tinget over betænkningen med henblik på en efterfølgende folketingsdebat.

I denne redegørelse vil jeg så vidt muligt præcisere regeringens syn på de væsentligste af de spørgsmål, som rejses i betænkningen, ligesom jeg vil angive, hvilke initiativer regeringen allerede har taget eller overvejer at tage på grundlag af udvalgsarbejdet.

Jeg finder det væsentligt, at der herigenem bliver lejlighed til en debat her i folketinget om de centrale problemstillinger inden for sundhedsområdet. Selv om den decentraliserede opgavefordeling medfører, at det umiddelbare ansvar for såvel det faglige som det økonomiske serviceniveau i meget vid udstrækning påhviler amtskommuner og kommuner, er det vigtigt, at folketinget er med til at udforme de generelle målsætninger og midler i en landsdækkende politik på sundhedsområdet.

Det er mit håb, at vi her i tinget får debatteret disse spørgsmål på en sådan måde, at regeringen får mulighed for at tilrettelægge

de forskellige statslige initiativer så hensigtsmæssigt som muligt, og dette må gælde, uanset at en del af spørgsmålene vedrører emner, der ikke umiddelbart giver anledning til lovgivning eller statslige udgifter.

Samtidig vil folketingets behandling af disse sundhedspolitiske spørgsmål kunne være til støtte for kommuner og amtskommuner og de forskellige sundhedsprofessioner, der har det umiddelbare ansvar for opgavernes løsning.

Baggrunden for udvalgets nedsættelse.

Det var ikke mindst fremkomsten af Perspektivplanredegørelse II (PP II) i december 1973, der intensiverede debatten omkring sundhedsvæsenet. I PP II blev peget på en række muligheder for en begrænsning af den dengang stærke vækst i sundhedsvæsenets ressourceforbrug. I den efterfølgende offentlige debat hæftede man sig navnlig ved PP IIs tanker om en opprioritering af lægepraksissektoren fremfor sygehusvæsenet. PP II hævdede, at det ud fra et almindeligt økonomisk skøn måtte være berettiget at antage, at sygdomsbehandling og -undersøgelse ambulantly og på det mindst specialiserede niveau er billigere end på det institutionaliserede og/eller højere specialiserede niveau og derfor må foretrækkes, i det omfang den faglige kvalitet og service er fuldt tilfredsstillende for befolkningen. I konsekvens heraf anbefalede PP II, at udbygningen inden for sygehusvæsenet reduceredes mest muligt, og at der til gengæld skete en oprustning af den primære sundhedstjeneste, herunder ikke mindst praksissektoren.

Debatten omkring PP II gav anledning til, at der i februar 1974 blev fremsat forslag til folketingsbeslutning om at opfordre regeringen til at udarbejde en overordnet plan for udviklingen i den samlede sundhedssektor. Planen skulle sigte imod udbygning af den primære sundhedstjeneste, nemlig lægepraksis, hjemmesygepleje, plejehjem m. v., og samtidig dæmpning inden for sygehussektoren. (Folketingstidende 1973-74, 2. samling, sp. 1706, samt tillæg A, sp. 1333).

Af debatten i folketinget om dette forslag (Folketingstidende 1973-74, 2. samling, sp. 3285 (1. behandling), tillæg B, sp. 853 (socialudvalgets betænkning) samt Folketingstidende sp. 7483 (2. behandling)) fremgik det, at